

pokračovati a jest proto opačný názor soudu rekursního v napadeném usnesení vyslovený nesprávným. Přes to jest však rozhodnutí rekursního soudu správným, neboť nejde zde o povolení exekuce, která jest vázána na lhůtu Šu 575 c. ř. s., nýbrž o pokračování v exekuci již povolené, na které se, jak svrchu uvedeno, předpis Šu 575 c. ř. s. nevztahuje. Nepozbyl-li však exekuční titul z důvodu Šu 575 c. ř. s. své účinnosti, neměl soud první stolice návrhu povinného na zastavení exekuce ve smyslu Šu 39 čís. 1 ex. ř. vyhověti a měl, jak soud rekursní správně uvedl, návrh vymáhajícího věřitele na pokračování v exekuci vyklizením bytu podrobiti věcnému rozhodnutí. Otázku, zda nedošlo mezi stranami v tomto případě k obnově nájemní smlouvy ve smyslu Šu 569 c. ř. s. a zdali z toho důvodu nestal se exekuční titul bezúčinným, sluší řešiti v cestě sporu, nebo § 39 čís. 1 ex. ř. připouští zastavení exekuce, jen když exekuční titul pravoplatným rozsudkem prohlášen byl za bezúčinný, a proto právem soud rekursní otázkou touto v tomto případě se nezabýval. K zastavení exekuce z důvodu Šu 39 čís. 6 ex. ř. neměl soud první stolice příčiny, poněvadž dle stavu spisů vymáhající věřitel od exekuce nikdy neupustil a svůj úmysl od ní upustiti nijak na jevo nedal, když, jak zjištěno, po uplynutí posledního odkladu stranu povinnou v bytě nechal a od ní nájemné bral s výslovnou výhradou, že děje se tak jen pod zachováním exekuce t. j. s výhradou práva vymáhajícího věřitele, učiní-li návrh na pokračování v exekuci.

Čís. 4596.

Lze povolit v tuzemsku exekuci pro útraty ohrožené strany v řízení o prozatímním opatření, jež byly přičteny pravoplatně říšskoněmeckým soudem, a vykonatelnost prokázána.

(Rozh. ze dne 27. ledna 1925, R I 66/25).

S o u d p r v é s t o l i c e povolil berlínské firmě proti tuzemské dlužnici exekuci ku vydobytí útrat, prisouzených vymáhající věřitelce usneseními soudu v Berlíně, jimiž bylo vymáhající věřitelce proti dlužnici povoleno (prodlouženo) prozatímní opatření. **R e k u r s n í s o u d** napadené usnesení potvrdil, **N e j v y š š í s o u d** nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Podle stanoviska rekurentčina byla proti ní na základě rozsudku zemského soudu v Berlíně ze dne 2. dubna 1924 a rozhodnutí téhož soudu ze dne 7. května 1924 exekuce nižšími soudy neprávem povolena proto, že jde o vydobytí útrat navrhovatelky jako ohrožené strany v řízení o prozatímní opatření a podle Šu 393 ex. ř. ohrožena strana v tuzemsku při prozatímním opatření nemá nároku na útraty, tudíž případ vymáhání útrat prozatímního opatření v říši Německé na základě tuzemského usnesení nenastane a vzájemnosti se proto v tom směru podle Šu 79 ex. ř. nedostává. Než toto stanovisko není správné, ježto není pro ně opory ani v Šu 79 ex. ř., jehož se rekurentka dovolává, a, což jest

dle Šu 84 ex. ř. rozhodno, ani ve státní smlouvě Československé republiky s říší Německou o právní ochraně ze dne 20. ledna 1922, uveřejněné pod čís. 130 ve sbírce zákonů a nařízení z roku 1924, ani ve vládní vyhlášce ze dne 25. června 1924, čís. 131 sb. z. a n. Podle Šu 79 ex. ř. může býti povolena exekuce na základě cizozemského titulu jen tehdy a v těch rozměrech, když a pokud jest zaručena vzájemnost. Podle čl. I. shora uvedené státní smlouvy mezi Československou republikou a říší Německou požívají příslušníci jednoho z těchto smluvních států v území státu druhého bez újmy tam platných jazykových zákonů téhož postavení jako vlastní příslušníci tohoto státu a mohou volně, bez překážek dovolávati se soudů a jednati tam za těchto podmínek jako vlastní státní příslušníci. Jak vidno, vyslovena jest touto státní smlouvou mezi Československou republikou a říší Německou ohledně právní ochrany vzájemnost úplná (§§ 79 a 84 ex. ř.). Podle vládní vyhlášky ze dne 25. června 1924 čís. 131 sb. z. a n. může býti v říši Německé vedena exekuce na základě všech usnesení a rozhodnutí československých soudů, jimiž se vyřizuje spor po řádném řízení, zaručujícím slyšení obou stran, takže lze vésti exekuci v říši německé na základě exekučních titulů v Šu 1 ex. ř. pod č. 1, 2 a 3 uvedených a to i pokud jde o rozhodnutí o útratách řízení. Dle toho není s hlediska vzájemnosti překážky vésti z obdobných exekučních titulů německých soudů exekuci v Československé republice. Shora uvedený rozsudek a rozhodnutí zemského soudu v Berlíně, jež slouží za základ exekuci, o kterou jde, jsouce podle předloženého vysvědčení exekučně vykonatelný, patří nepochybně k exekučním titulům podle Šu 1 čís. 1 ex. ř. a proto, ježto z hlediska vzájemnosti, jak uvedeno, překážky pro povolení exekuce v tuzemsku není, a není, jak ani netvrzeno, závad pro povolení exekuce v Šu 80 čís. 1—3 a v Šu 81 čís. 1—4 ex. ř. po případě jinde uvedených, byla žádaná exekuce nižšími soudy právem povolena. Okolnost, kterou rekurentka uvádí jako důvod, proč exekuce povolena býti neměla, nemůže býti důvodem k odepření povolení exekuce, ježto nejde o závadu, záležející v nedostatku vzájemnosti a tudíž případ zamítnutí exekuce podle Šu 79 ex. ř. tu není.

Čís. 4597.

Pro žaloby o pensijní nároky zaměstnanců bývalé Buštěhradské dráhy jest příslušným rozhodčí soud zemské úřadovny II. Všeobecného pensijního ústavu v Brně.

(Rozh. ze dne 27. ledna 1925, R I 68/25).

Žalobkyně byla oficiálkou u výhr. priv. Buštěhradské dráhy a před převzetím této dráhy do vlastnictví státu byla správou dráhy dána do stavu nemocných. Státní správa čsl. státních drah po nabytí vlastnictví dráhy žalobkyni propustila ve smyslu Šu 37 služebního řádu pro zřízence výhr. priv. Buštěhradské dráhy po předchozí tříměsíční výpovědi. Proti žalobě, domáhající se uznání nároku na pensi, namítl žalovaný erár nepřipustnost pořadu práva, již odůvodnil takto: Výměrem řediteřství státních drah Praha-Sever ze 17. března 1924 byla žalující